

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

11 Ув 25/21

Дана 13.05.2021. године

Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Зорице Китановић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Милицом Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по приговору Општине Косјерић, Олге Грбић број 10, поднетом против решења Управног суда I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године у предмету издавање грађевинске дозволе, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

I Приговор Општине Косјерић СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Управног суда Одељења у Крагујевцу I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године, у односу на тужиоца Општину Косјерић, а поступак пред Управним судом по тужби Општине Косјерић се наставља.

II ОДБИЈА СЕ приговор А.А., с. ..., ..., изјављен против решења Управног суда Одељења у Крагујевцу I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Општина Косјерић је дана 19.01.2021.године поднела приговор на решење судије појединца Управног суда I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године, којим је применом одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима, одбачена њена тужба поднета против решења Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја решења број: 351-02-00064/2017-07 од 10.10.2017. године, са образложењем да се оспореним решењем не дира очигледно у право тужиоца или у његов на закону засновани интерес.

У приговору, општина Косјерић наводи да је приговор поднет због погрешне примене одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима. Указује да побијано решење не садржи аргументоване, јасне и убедљиве разлоге о томе да се тужбом оспореном одлуком не дира у очигледно право тужиоца или његов на закону заснован интерес, што решење чини незаконитим. Сматра да се тужбом оспореним решењем од 10.10.2017. године, дира у очигледно право тужиоца

дефинисано одредбама члана 18. и члана 22. тачка 11. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 129/07), као и одредбама Закона о заштити животне средине ("Службени гласник РС", бр. 135/04...36/2009 и др), с обзиром да је легитимно право општине да учествује у поступцима издавања одобрења за изградњу предметног објекта, чија изградња може имати штетан утицај на животну средину. Даље, наводи да је Законом о управљању отпадом, прописано право јединици локалне самоуправе да даје позитивно или негативно мишљење у поступку добијања дозволе за третман отпада, међу који спада и термички третман отпада спаљивањем у стационарном или мобилном постројењу (члан 63., члан 5., 31. Закона о управљању отпадом). Указује да је уговором о имплементацији Плана детаљне регулације фабрике цемента у Косјерићу, који је закључен између цементаре и општине, а који је достављен уз тужбу, између осталог, уговорено да се без сагласности општине комунални отпад не може користити као погонско гориво у цементари. Такође, истиче да је Правилником о садржини и начину издавања грађевинске дозволе ("Службени гласник РС", бр. 4/2010 и 26/2010), одређено да се један примерак грађевинске дозволе доставља јединици локалне самоуправе на чијој територији се гради објекат, (члан 6.). Затим, указује да је подношењем тужбе општина поступила у функцији извршавања обавеза које има према Уставу Републике Србије, Закону о локалној самоуправи и Закону о заштити животне средине, као и из уговорних права и обавеза проистеклих из уговора са цементаром. Са ових и разлога ближе наведених у приговору, предлаже да посебно веће Управног суда усвоји приговор, поништи решење I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године и поступак по тужби тужиоца настави пред судом.

Ради поништаја решења судије појединца поред Општине Косјерић, посебан приговор је дана 22.01.2021. године, поднео А.А. с. ..., У приговору наводи да је погрешно закључивање судије појединца да тужилац нема својство странке у управном поступку покренутом његовом тужбом ради поништаја решења Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре од 10.10.2017. године, код чињенице да тужилац има право на здраву животну средину. Са ових и разлога ближе наведених у приговору, предлаже да суд приговор уважи, поништи решење Управног суда I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године и поступак по тужби настави.

Како се приговором Општине Косјерић, заведеним код Управног суда под 11 Ув. 25/21 и приговором А.А., заведеним код Управног суда под 1 Ув. 26/11, оспорава законитост истог решења суда, то је суд применом начела процесне ефикасности спојио поступке по овим приговорима, тако да ће се поступак водити под бројем 11 Ув. 25/21.

Након оцене навода приговора и решења Управног суда I-3 У 16823/17 од 04.12.2020. године, сагласно одредби члана 27. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), посебно веће Управног суда је нашло да је приговор Општине Косјерић основан, а приговор А.А. из с. ..., ..., неоснован.

Из образложења побијаног решења произлази да је решењем Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, број: 351-02-00064/2017-07 од 10.10.2017. године, дозвољено инвеститору "Б.Б." д.о.о из ..., ул. ..., извођење радова на изградњи постројења за дозирање и коришћење горива добијеног из чврстог отпада (SRF) за комбиновано сагоревање са основним фосилним горивима у ротационој пећи, на кат. парц. број 1547 КО Галовићи, на територији општине Косјерић. Према разлозима образложења побијаног решења, произлази да је суд одбацио, између осталих, и тужбу општине Косјерић, с позивом на одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима, јер је оценио да из садржине оспореног решења и списка предмета произилази да општина Косјерић није имала својство странке у поступку доношења оспореног решења од 10.10.2017.године, нити је овим решењем одлучивано о каквом захтеву, односно праву и интересу, између осталих, и

општине Косјерић, због чега општина није легитимисана за подношење тужбе у управном спору.

Одредбом чл. 10. Закона о управним споровима, (“Службени гласник РС” број 111/09), прописано је да су странке у управном спору тужилац, тужени и заинтересовано лице, а одредбом чл. 11. став 1. истог закона, да тужилац у управном спору може да буде физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес, док је ставом 2. истог члана закона, прописано да државни орган, орган аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, организација, део привредног друштва са овлашћењима у правном промету, насеље, група лица и други који немају својство правног лица, могу покренути управни спор ако могу да буду носиоци права и обавеза о којима се решавало у управном поступку.

Одредбом члана 20. тачка 11. Закона о локалној самоуправи (“Службени гласник РС”, бр. 129/07), прописано је да је општина дужна да се, преко својих органа, у складу са Уставом и законом, између осталог стара о заштити животне средине, доноси програме коришћења и заштите природних вредности и заштите животне средине, у складу са стратешким интересима и специфичностима општине.

Одредбом члана 4. став 1. тачка 3. Закона о заштити животне средине (“Службени гласник РС”, бр. 135/04...36/2009), прописано је да систем заштите животне средине у оквиру својих овлашћења обезбеђује општина, односно град (у даљем тексту: јединица локалне самоуправе). Одредбом члана 5. став 1. истог закона, прописано је да су у остваривању система заштите животне средине Република Србија, аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе, правна и физичка лица одговорна за сваку активност којом мењају или могу променити стање и услове у животној средини, односно за непредузимање мера заштите животне средине, у складу са законом.

Одредбом члана 63. став 3., 4. и 6. Закона о управљању отпадом (“Службени гласник РС”, бр. 36/2009...14/2016), прописано је да надлежни орган за издавање дозволе, у року од 15 дана од дана пријема уредног захтева обавештава јавност о поднетом захтеву и прибавља записник о испуњености услова за изградњу и рад постројења од надлежног инспекцијског органа, с тим да, надлежни орган аутономне покрајине, истовремено са обавештењем из става 3. овог члана, доставља поднети захтев јединици локалне самоуправе, заједно са документацијом ради прибављања мишљења, а јединица локалне самоуправе у року од 30 дана од дана пријема захтева из става 3. овог члана, дужна је да размотри захтев и да министарству, односно надлежном органу аутономне покрајине достави своје мишљење са образложеним предлогом за прихватање или одбијање захтева.

По оцени, посебног већа Управног суда, основано се наводима приговора указује да је суд побијано решење донео уз погрешну примену одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима. Наведено са разлога што из тужбом оспореног решења од 10.10.2017.године, произлази да је овим решењем дозвољено инвеститору “Б.Б.”д.о.о. из ..., да на територији општине Косјерић изведе радове на изградњи постројења за дозирање коришћења горива добијеног из чврстог отпада (SRF) за комбиновано сагоревање са основним фосилним горивима у ротационој пећи на кат.парц.бр. ... КО ..., територија општине Косјерић. Имајући у виду све наведено и цитиране прописе, као и да је јединица локалне самоуправе одговорна за спровођење обавеза у оквиру овлашћења за заштиту животне средине то је, по оцени посебног већа суда, општина Косјерић активно легитимисана у смислу одредбе члана 11. став 2. Закона о управним споровима, за подношење тужбе ради поништаја оспореног решења од 10.10.2017.године.

Посебно веће Управног суда одлучило је о приговору без одржавање усмене

расправе, у смислу члана 27. став 2. Закона о управним споровима, имајући у виду да у конкретној ситуацији није потребно непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања на усменој расправи.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 27. став 6. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива решења.

Решавајући о приговору А.А. из с. ..., ..., посебно веће суда је нашло да приговор није основан. Ово са разлога што је оспорено решење-грађевинска дозвола, чији поништај тужилац, овде подносилац приговора, тужбом тражи, донето на захтев инвеститора "Б.Б." д.о.о. из ..., и тим решењем дозвољава се наведеном инвеститору извођење радова на изградњи постројења за дозирање и коришћење горива добијеног из чврстог отпада (SRF) за комбиновано сагоревање са основним фосилним горивима у ротационој пећи, на начин како је то ближе одређено диспозитивом наведеног решења, с тим да из садржине оспореног решења произлази да тужилац није био странка у поступку доношења овог решења, нити да је овим решењем одлучивано о каквом захтеву, односно праву и интересу тужиоца. При томе тужилац, као физичко лице нема ни претпостављени правни интерес сагласно Конвенцији о доступности информације, учешћу јавности у доношењу одлука и праву на правну заштиту у питањима животне средине ("Службени гласник РС"-Међународни уговори бр. 38/09). Ово са разлога што тужилац у конкретном случају тужбу заснива на праву на здраву животну средину, при чему не доставља доказе и не наводи чињенице из којих произлази да се ради о лицу које има правни интерес за подношење тужбе у поступку од значаја за питања заштите животне средине. Стога, по оцени посебног већа Управног суда, тужилац није легитимисан за подношење ове врсте тужбе у управном спору, јер се оспореним решењем не дира очигледно у његово право и на закону засновани интерес, са ког разлога је тужба правилно одбачена применом одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима.

Са наведених разлога, Управни суд је одлучио као у ставу II диспозитива решења, применом одредбе члана 27. став 3. Закона о управним споровима.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.05.2021. године, 11 Ув 25/21

Записничар
Милица Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ